

Вплив харизматичного лідерства на формування національної ідентичності Туреччини: історична ретроспектива

УДК 316.3:316.334,3:316.46 (045)
DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2023-3.16>

Гайдаєнко Павло Леонтійович
аспірант кафедри політичних наук
і права
ДЗ «Південноукраїнський національний
педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського»
вул. Старопортофранківська, 26,
Одеса, Україна
ORCID: 0000-0002-8256-7267

У статті проводиться оцінка внеску Мустафи Кемалю у побудову національної ідентичності Туреччини як харизматичного лідера. Актуальність теми для політичного дискурсу зумовлена тим, що вона сприяє глибшому розумінню процесів формування національної ідентичності, а також впливу харизматичного лідерства на політичні процеси. Метою статті є дослідження ролі конкретного харизматичного лідера – Мустафи Кемалю Ататюрка, засновника сучасної Туреччини, у процесі впровадження у суспільстві нову турецьку національну ідентичність а також виявлення впливу особистості та харизми політичного лідера на легітимізацію нового політичного порядку. Було застосовано такі методи дослідження, як метод аналізу особистості політика, метод синтезу та метод порівняльного аналізу. Під час аналізу історичного контексту, виявлено, що Ататюрк мав незаперечну харизму, яка приваблювала широкі маси населення та надихала їх на прагнення національної єдності. Його ідеї, такі як секуляризм, модернізація та просування західних цінностей, відіграли вирішальну роль у формуванні національної ідентичності Туреччини. Порівняльний аналіз із прем'єр-міністром, позбавленим такого впливу, показав, що відсутність харизми та статусу перешкоджали досягненню аналогічних політичних успіхів. Це підкреслює роль лідерської харизми та престижу у формуванні національної ідентичності та зміцненні політичної стабільності. Дослідження підтверджує, що харизма, престиж та статус Кемалю Ататюрка стали ключовими елементами у побудові національної ідентичності сучасної Туреччини. Його лідерські якості та ідеологічні принципи не лише дали початок формуванню політичної нації, а й сприяли модернізації та розвитку країни. Отримані результати підтверджують важливість харизматичного лідерства та його вплив на політичні процеси. Розуміння ролі харизми у формуванні національної ідентичності може мати важливі наслідки для стратегії та політичного управління державою. Стаття підкреслює важливість визнання та аналізу харизматичних лідерів у політиці та суспільстві, а також необхідність враховувати їхній внесок у формування національної ідентичності та соціальної єдності. Дослідження впливу харизматичного лідера, такого як Ататюрк, на формування національної ідентичності може пролити світло на механізми та фактори, що сприяють успішному політичному лідерству.
Ключові слова: національна ідентичність, лідерство, харизма, політичне лідерство, політичний процес, політична поведінка, легітимізація, політичний порядок, суспільство.

Вступ. Роль лідерства у формуванні соціальних і політичних уподобань є одним з найстаріших і найбільш обговорюваних питань у соціальних науках. Існує значна кількість наукової літератури, що стверджує, що еволюція історії та норм, в основному, визначається інститутами та соціальними детерміністичними силами.

Згідно з цими інтерпретаціями історії, лідери розглядаються як прості продукти свого оточення, і їхні мотиви, здібності чи поведінка не мають важливого впливу. З іншого боку, кілька теорій підтримують ідею, що окремі лідери відіграють центральну роль у впливі на траєкторію суспільства, в якому вони живуть. Це можна привести до «Теорії історії великих людей» Томаса Карлайла, згідно з якою «історія світу є лише біографією великих людей», або до більш детальних аргументів Макса Вебера, згідно з яким харизматична влада може стати ключем до легітимізації нових політичних порядків [4].

На підтвердження цього факту існує безліч прикладів осіб, які успішно впровадили нові порядки та суттєво вплинули на майбутнє своїх націй, класичні приклади це Олександр Македонський,

Джордж Вашингтон, Наполеон, Ганді, Сукарно, Хошимін та Мандела. Економічна література серйозно розглядає цю гіпотезу, а здатність певних індивідів формувати ідентичність та координувати великі групи мотивує значну кількість теоретичної літератури.

Однак, немає достатньої кількісної перевірки цієї гіпотези, що б підтверджувала або спростувала певну точку зору, через кілька емпіричних проблем. Що стосується пропозиції, лідери можуть спрямовувати свої зусилля переконання на аудиторію, яка вже схильна приймати ідеологію або ідентичність, яку вони намагаються просунути. Що стосується попиту, деякі групи, які більш готові прийняти нову ідентичність, можуть активніше спілкуватися з лідерами або бути в більшій взаємодії з ними.

В загальному, здатність лідера до дії, ринок можливостей, які він використовує для впливу на результати, і мережа, яку він розвиває, зазвичай є внутрішньою (ендогенною) і часто відбуваються поряд з іншими значними змінами, такими як війни або кризи.

Сьогоднішній розвиток і зміна соціальних цінностей призводить до варіацій у лідерській поведінці та очікуваннях, що стосуються всіх організацій, груп та менеджерів у соціальній структурі. Як наслідок, як у східних, так і у західних культурах акцентується на різних лідерських характеристиках, що відображають їхні культурні цінності. Таким чином, ефективність керівників, будь то авторитарні, демократичні, партиципаторні, трансформаційні, слугуючі, патерналістські або харизматичні, відрізняється від суспільства до суспільства, і ця різниця має суттєве значення. Незалежно від стилю лідерства, що обирається лідером та його впливу на підлеглих, велике значення мають основні характеристики, серед яких особливо виділяється «харизма» лідера. Для деяких осіб харизма є вродженою як властивість, тоді як у інших вона розвивається через освіту та придбання спеціальних навичок. Харизма є характеристикою лідерства, яка виникає в результаті взаємодії особистих характеристик з оточенням, згідно з деякими авторами. Наявність харизми у лідера означає, що його/її послідовники безумовно та з відданістю прагнуть слідувати лідеру та підтримувати організацію.

Мета та завдання. Метою статті є дослідження ролі конкретного харизматичного лідера – Мустафи Кемалю Ататюрка, засновника сучасної Туреччини, у примусі громадян прийняти нову турецьку національну ідентичність а також виявлення впливу особистості політичного лідера на легітимізацію нового політичного порядку.

Методи дослідження. У статті було застосовано такі методи дослідження, як метод аналізу особистості політика, метод синтезу та метод порівняльного аналізу.

Результати. Для початку слід зусередитися на контексті турецької епохи націєтворення (1923-1946), яка є унікальною ситуацією. Після поразки Османської імперії під час Першої світової війни група османських солдатів забезпечила сьогодишню територію Туреччини від європейських армій. Ці зусилля опору були очолені Мустафою Кемалем, османським маршалом, який набув великого престижу та підтримки завдяки своїй ролі в битві при Галліполі у 1915 році, вирішальній перемозі Османської імперії [7].

Кемаль, сприйнятий як рятівник решток Османської імперії, отримав статус героя незалежності, що привело до його правління країною. Він був засновником Турецької Республіки в 1923 році і керував радикальними і авторитарними реформами національного будівництва до своєї смерті в 1938 році. Метою цих реформ було створення «сучасної», «вестернізованої», «світської» і «етнічно однорідної» національної держави замість багатокілової Османської імперії, що мала багатий релігійний, етнічний та лінгвістичний склад [6; 7].

Його активна роль і велике впливове знаряддя привели до того, що йому присвоєно прізвисько «Ататюрк», що перекладається як «батько турок». Часто його наводять як архетиповий приклад «харизматичного лідера» [3], і його слова і дії широко цитуються.

Для повноти розуміння харизми Ататюрка і його значення для культури і політики сучасної Туреччини, слід надати короткий огляд історичного контексту, розглянути канали харизматичного імпульсу і їх наслідки.

Після поразки Османської імперії в Першій світовій війні, Мустафа Кемаль із групою руху опору забезпечили захист території Туреччини від європейських армій, що призвело до утворення нової незалежної національної держави в 1923 році. Наступною метою Кемалю та його союзників було впровадження радикальних політик національного будівництва зверху вниз, що охопило всі аспекти суспільства: політичні, правові, економічні, соціальні та культурні [7]. Головною метою Кемалю та його союзників було створення нової турецької нації, яка була б «світською», «сучасною» та «вестернізованою», а також більш інклюзивною для жінок. Ця нація була побудована навколо турецької етнічної приналежності (Зюрхер 2017).

Для досягнення цієї мети, Кемаль та його прихильники провели ряд реформ, які включали скасування султанату та халіфату, заміну шаріатських законів європейськими правовими кодексами та закриття релігійних шкіл. Вони також реалізували політику гомогенізації національного будівництва, які були застосовані в інших історичних контекстах. Наприклад, вони централізували систему освіти і впровадили нову та уніфіковану національну навчальну програму. Також було побудовано залізниці, які з'єднували різні регіони нової держави, а також встановлено нову національну мову з метою забезпечення спільного мовного спілкування серед громадян.

В рамках «турецької революції», Кемаль та його прихильники впровадили ряд заходів, спрямованих на соціальне та культурне життя турецьких громадян. Вони прийняли західний календар і час, запровадили закон про головний убір і одяг, а також нав'язали використання прізвищ згідно з європейською системою по батькові. Ці реформи спрямовувалися на радикальний розрив з багатомовною, багатоетнічною, багаторелігійною та ісламською формою Османської держави та наслідували європейську модель національної держави.

Так само, фундаментальним питанням національної мови і її реформи. Під час створення Турецької Республіки на території Туреччини проживало кілька етнічних і релігійних груп, які володіли різними діалектами, такими як турецька, арабська або курдська, кожен з яких мав свої піддіалекти та використовував різні алфавіти. Осман-

ська турецька функціонувала як адміністративна та літературна мова імперії, але вона була переважно писемною мовою, якою не володіла більшість населення, але була відома невеликій освіченій еліті. На момент створення Республіки лише близько 10% населення було грамотним у володінні османською мовою.

Мустафа Кемаль і його партія прагнули створити нову турецьку мову, яка була б легкою у вивченні та письмі, з метою підвищення рівня грамотності та поширення її в різних регіонах, серед різних релігійних та етнічних груп і соціальних класів. Ця мовна реформа, яка отримала назву «катастрофічний успіх» за оцінками істориків, була здійснена досить швидко у два етапи. Перший етап полягав у латинізації алфавіту у 1928 році. Мета першої реформи полягала в тому, щоб зробити турецьку мову більш спрощеною і відокремленою від ісламу, оскільки арабська мова вважалася мовою ісламу. Другий крок реформи, який був здійснений у 1934 році, полягав у «очищенні» османської лексики. Це означало видалення слів іншомовного походження (таких як арабські, фарсі тощо) та їх заміну словами з «чистої турецької мови» («Ozturkce»), які були або винайденими, або походили з усної турецької традиції та фольклору. Цей процес був частково реалізований зверху вниз, коли вчені та лінгвісти створювали списки слів, що використовувалися в османській мові, разом з їхніми синонімами у чистій турецькій мові.

Так, громадяни мали можливість добровільно брати участь у зусиллях зі збору слів і надсилати свої власні синоніми до центральної держави. Цей процес включав створення брошур і словників з переліком старих османських слів та їхніх синонімів у новій мові, створеній державою. Ці матеріали були розповсюджені серед громадян, що сприяло створенню вичерпного списку «чисто турецьких» слів.

Отже, впровадження «чистої» турецької мови стало не тільки знаком прогресивних поглядів кемалістів, а і сприяло консолідації турецької політичної нації, що розповсюджувало і закріпило харизматичний образ Мустафи Кемалю у суспільстві.

Для поширення кемалістських поглядів і нової національної ідентичності, держава використовувала різні пропагандистські інструменти. Введення обов'язкової освіти для дітей у навчальних закладах та використання нового національного навчального плану, розробленого партією, було спрямоване на формування нової національної свідомості серед молодого покоління.

Крім того, кемалістські еліти створили місцеві політичні клуби, відомі як «Будинки людей» (Halkevleri), у 1931 році. Ці клуби були створені для заміни колишніх османських націоналістичних об'єднань і зміцнення кемалістської ідеології. Вони слугували місцем зустрічей, обговорень і розповсюдження кемалістських ідей серед громадян.

Ці пропагандистські інструменти допомогли державі поширювати кемалістські погляди і зміцнювати нову національну ідентичність серед населення.

Кемалістські клуби, включаючи «Будинки людей», організовували різноманітні заходи, такі як зустрічі, заняття і театральні вистави. Вони також проводили святкування, спрямовані на вшанування республіканських цінностей і підтримку кемалістської ідеології. Ці клуби були важливими центрами соціалізації і поширення кемалістської культури серед населення.

Уряд також здійснював контроль над засобами масової інформації шляхом цензури. Зокрема, з 1938 року уряд націоналізував радіо з метою трансляції державної культурної пропаганди. Це дозволяло державі контролювати і формувати публічну думку та забезпечувати поширення кемалістських ідей і цінностей.

Варто зазначити, що хоча кемалістські еліти висували мету створення сучасної демократії в довгостроковій перспективі, багато з цих реформ були здійснені в авторитарний спосіб. Це включало цензуру і контроль над засобами масової інформації, а також обмеження політичних свобод та прав громадян.

У період з 1923 по 1950 рік, Кемалістська партія, відома як «Народно-республіканська партія», мала монополію на владу і придушувала будь-яку форму політичної опозиції. Цей період характеризувався однопартійним режимом, в якому влада зосереджувалася в руках партії Кемалю, а політичні противники були пригнобленими і обмежуваними.

Проте в 1950 році цей однопартійний режим завершився, коли відбулися перші напівдемократичні вибори в країні. Цей етап відкривав шлях до більшого політичного плюралізму і конкуренції між різними політичними силами, покладаючи початок демократичному розвитку в Туреччині.

Престиж Кемалю як героя війни за незалежність використовувався як значний пропагандистський інструмент для забезпечення підтримки програми реформ. В перших роках створення держави Кемаль активно відвідував різні регіони країни, і багато реформ було реалізовано з метою залучення народу до підтримки національних ідеалів. Він також гастролював під час впровадження важливих законів, таких як «закони про капелюхи та одяг» у 1925 році або мовна реформа у 1934 році. Ці заходи сприяли формуванню сприятливої атмосфери для здійснення реформ та активного включення громадян у втілення національних змін.

Варто відзначити, що ця кампанія вимагала значних зусиль та ресурсів, особливо зважаючи на той час, коли подорожі були складними та коштовними. Всього Кемаль відвідав більше чверті всіх

міст Туреччини, що дало йому прізвисько «Перший вчитель» (İlk Öğretmen) або «Дарувальник імен», оскільки він особливу увагу приділяв поширенню чистої турецької мови. Саме ці публічні візити «навчання» стали значним джерелом харизматичного імпульсу і однією з причин підтримки. Наведено два приклади типових візитів, здійснених ним:

Тарс, 17 березня 1923 року. В другу ніч свого перебування в Тарсі, Кемаль висловив бажання зустрітися з господарями будинку, в якому він зупинився разом з дружиною Латіфе Ханім. Цими господарями були доктор Алі Рефік і його дружина Німет Ханім. Кемаль запитав, чи є у них вдома діти. Алі Рефік привів до Кемалю і Латіфе Ханім своїх двох дочок. Кемаль вирішив дізнатися їхні імена, і, почувши, що дівчат зуть Гузін і Умран, він заявив: «Ці імена арабського походження, ми більше не будемо їх використовувати. Замість цього ми використовуватимемо турецькі назви. Ім'я Гузіна зміниться на Газне, а Умрана стане Тураною». Кемаль також пояснив їм причину необхідності очищення мови.

Сівас, 19 вересня 1928 року: Під час свого перебування в Сівасі Кемаль організував зустріч на громадській площі міста, де він мав намір розповісти про новий алфавіт і перевірити ступінь його прийняття. Він запросив м'ясника на ім'я Абідін з толпи до дошки. Абідін, який служив на фронті, визнав, що не вміє користуватися новим алфавітом. За десять хвилин Кемаль навчив його голосних звуків і показав, як написати своє ім'я. Коли Абідін дізнався про нову абетку, площу заповнили бурхливі оплески. Коли Абідін, нарешті, зміг написати своє ім'я, площа розірвалася радісними вигуками і звучала гаслами: «Хай живе Туреччина і великий Ататюрк!»

У контексті його лідерської поведінки, Мустафа Кемаль Ататюрк став об'єктом культу як харизматичний лідер у Туреччині. Його роль трансформаційного лідера підтверджується політикою у сфері мови і культури, а вроджені особистісні характеристики та харизматична структура грали важливу роль. Однак, незважаючи на виражені харизматичні аспекти його влади, Ататюрк свідомо прагнув інституціоналізувати свою владу в рамках раціонально-правових моделей з самого початку. Варто зауважити, що дуже небагатьом харизматичним лідерам в історії вдалося успішно втілити цей процес інституціоналізації влади. З цього погляду можна побачити, як харизматичний характер впливу на населення та дії у консолідації турецького населення допомогли готувати маси до змін, при цьому запобігаючи деструктивним громадським рухам [8].

Для більш детального розгляду впливу саме особистості Кемалю Ататюрка на нову національну ідентичність Турції доцільно навести приклад

Ісмета Інону. Він був прем'єр-міністром і «другою людиною» Кемалю. Колишній революціонер, він був одним з найважливіших радників Кемалю і ключовою політичною фігурою в епоху національного будівництва. Він став президентом після смерті Кемалю. Інону інтенсивно відвідував Туреччину між 1923 і 1938 роками, і разом з діючим президентом і наодинці. Візити обох політиків мали однакову мету: донести кемалістські ідеї на периферію турецької території і переконати громадян у перевагах націєтворення.

У своїй книзі про кар'єру і життя Інону Хепер підкреслює великий вплив Інону на турецьку політику і кидає виклик найбільш поширеній думці, згідно з якою Інону був «другою скрипкою» Кемалю. Тим не менш, він «визнає» першість Кемалю за життя, зокрема з точки зору харизми: «Протягом багатьох років життя Ататюрка його авторитет, який впливав з його харизми, був незамінним для майбутнього режиму в очах Інону». Стверджувалося, що Ататюрк знав про думки Інону з цього приводу і тому обрав його своїм прем'єр-міністром у 1923 році [2].

Незважаючи на одну й ту саму мету та той самий шлях впровадження політики, шляхом аналізу візитів та політичних виступів обох політичних лідерів можна зробити висновок, що саме дії Кемалю мали систематично більший і значущий ефект потенційно завдяки його престижу, статусу та харизмі [1].

Висновки. Кемаль Ататюрк мав виняткову харизму, престиж і статус, які стали ключовими елементами для досягнення успіху в політиці та побудові національної ідентичності Туреччини. Його здатність надихнути та мобілізувати народ була важливою складовою у формуванні єдиної національної свідомості. Ідеологічні принципи, проголошені Ататюрком, такі як секуляризм і західні цінності, вплинули на побудову національної ідентичності Туреччини та її сучасну політичну систему. Це включало проведення реформ, спрямованих на модернізацію країни та її приведення у відповідність до західних стандартів.

Порівняння з прем'єр-міністром, який не мав такого значного впливу, наголошує на важливості лідерської харизми та престижу в досягненні політичних успіхів. Це вказує на те, що успішне лідерство вимагає не тільки адміністративних та політичних навичок, а й емоційної привабливості та впливу.

Харизма та лідерські якості Кемалю Ататюрка відіграли вирішальну роль у формуванні національної ідентичності Туреччини та політичному успіху. Це вказує на важливість визнання та аналізу ролі харизматичних лідерів у політиці та суспільстві, а також на необхідність враховувати їхній внесок у формування національної ідентичності

та єдності. Розуміння цього внеску може бути корисним для розробки політичних стратегій та розвитку суспільства у контексті національної ідентичності.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Assouad L. (2020). Charismatic Leaders and Nation Building. URL: <https://shs.hal.science/halshs-02873520v2>
2. Heper M. (2015) Ismet İnönü. Türkiye Is Bankasi Kultur Yayinlari. 250 p.
3. Ibrahim V., Wunsch M. (2017) Political Leadership, Nations and Charisma. Taylor & Francis Group, 208 p.
4. Max W. (1997) The Theory of Social and Economic Organization. Free Press. 448 p.
5. Szurek, E. (2013). To call a Turk a Turk. Patronymic nationalism in Turkey in the 1930s. 60. 18-37.
6. Szurek, E. (2017) "Penser la Revolution turque (1920-1980)", in Dakhli, Leyla (dir.), Le Moyen- Orient. Fin XIXe-XXe siecle, Paris.
7. Zürcher E. J. (2017) TURKEY: A MODERN HISTORY. 3rd ed. LONDON: I.B. TAURIS.
8. Özbay, Ç. (2020). Sosyal Bilimlerin Türkiye'ye Girişi (1908-1938) ve Atatürk Düşüncesi Üzerindeki Etkileri. (Yayımlanmamış Doktora Tezi). Ankara Üniversitesi/Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara 339p. URL: <https://dspace.ankara.edu.tr/xmlui/bitstream/handle/20.500.12575/73154/649429.pdf?sequence=1> [in Turkish].

<https://dspace.ankara.edu.tr/xmlui/bitstream/handle/20.500.12575/73154/649429.pdf?sequence=1>

REFERENCES:

1. Assouad L. (2020). Charismatic Leaders and Nation Building. URL: <https://shs.hal.science/halshs-02873520v2> [in English].
2. Heper M. (2015) Ismet İnönü. Türkiye Is Bankasi Kultur Yayinlari, 250 p [in English].
3. Ibrahim V., Wunsch M. (2017) Political Leadership, Nations and Charisma. Taylor & Francis Group, 208 p [in English].
4. Max W. (1997) The Theory of Social and Economic Organization. Free Press. 448 p [in English].
5. Szurek, E. (2013). To call a Turk a Turk. Patronymic nationalism in Turkey in the 1930s. 60. 18-37 [in English].
6. Szurek, E. (2017) "Penser la Revolution turque (1920-1980)", in Dakhli, Leyla (dir.), Le Moyen- Orient. Fin XIXe-XXe siecle, Paris [in French].
7. Zürcher E. J. (2017) TURKEY: A MODERN HISTORY. 3rd ed. LONDON: I.B. TAURIS [in English].
8. Özbay, Ç. (2020). Sosyal Bilimlerin Türkiye'ye Girişi (1908-1938) ve Atatürk Düşüncesi Üzerindeki Etkileri. (Yayımlanmamış Doktora Tezi). Ankara Üniversitesi/Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara 339 p URL: <https://dspace.ankara.edu.tr/xmlui/bitstream/handle/20.500.12575/73154/649429.pdf?sequence=1> [in Turkish].

The influence of charismatic leadership on the formation of Turkey's national identity: a historical retrospective

Haidaienko Pavlo Leontiiovich

Postgraduate Student at the Department of Political Science and Law
South Ukrainian National Pedagogical University named after K. D. Ushynsky
Staroportofrankivska str., 26,
Odesa, Ukraine
ORCID: 0000-0002-8256-7267

The scientific article assesses Mustafa Kemal's contribution to the construction of Turkey's national identity as a charismatic leader. The relevance of the topic for political discourse is driven by its potential to deepen the understanding of the processes involved in shaping national identity and the impact of charismatic leadership on political processes. The aim of the article is to examine the role of a specific charismatic leader, Mustafa Kemal Atatürk, the founder of modern Turkey, in the implementation of a new Turkish national identity within society. Additionally, it seeks to identify the influence of the leader's personality and charisma on legitimizing the new political order. The research employed various methods, including the personality analysis of the politician, synthesis, and comparative analysis. During the analysis of the historical context, it was revealed that Atatürk possessed undeniable charisma, which attracted wide masses of the population and inspired them towards national unity.

His ideas, such as secularism, modernization, and the promotion of Western values, played a crucial role in shaping Turkey's national identity. A comparative analysis with a prime minister lacking such influence demonstrated that the absence of charisma and status hindered the achievement of similar political successes. This underscores the role of leadership charisma and prestige in shaping national identity and strengthening political stability. The research confirms that Mustafa Kemal Atatürk's charisma, prestige, and status were crucial elements in constructing the national identity of modern Turkey. His leadership qualities and ideological principles not only initiated the formation of a political nation but also contributed to the modernization and development of the country. The obtained results confirm the importance of charismatic leadership and its influence on political processes. Understanding the role of charisma in shaping national identity can have significant implications for state strategy and political governance.

The article emphasizes the importance of recognizing and analyzing charismatic leaders in politics and society, as well as the necessity of acknowledging their contribution to shaping national identity and social cohesion. Studying the influence of a charismatic leader like Atatürk on the formation of national identity can shed light on the mechanisms and factors that contribute to successful political leadership.

Key words: national identity, leadership, charisma, political leadership, political process, political behavior, legitimation, political order, society.